

Homilie – uitvaart zr. Marie Claire
13 augustus 2022

In de voormiddag dat zr. Marie Claire van ons heen ging, waren we met een aantal zusters op retraite in de abdij van Orval en beluisterden we een conferentie over het boek van de Klaagliederen. Een onbekende schrijver weeklaagt over het drama dat hen is overkomen : Nebukadnesar, de koning van Babel, heeft Jeruzalem verwoest; de tempel is met de grond gelijk gemaakt; de koning, de priesters en alle vooraanstaanden zijn weggevoerd – in ballingschap. Vandaar de klacht in de eerste lezing : ‘mijn glans is verdwenen, vervlogen mijn hoop op de Heer’.

Die klacht horen we ook bij Marta. Haar broer Lazarus is gestorven en ofschoon ze Jezus verwittigd had dat hij ziek was, is hij toch niet meteen gekomen. Jezus had reeds zoveel zieken genezen, vandaar Marta’s reactie : “Als u hier was geweest, Heer, zou mijn broer niet gestorven zijn”. Misschien zouden wij er vandaag onze klacht aan toevoegen : ‘ als de geneeskunde ... , als dit of dat niet gebeurd was ... dan zou zr. Marie Claire nu nog bij ons zijn.

Leven en dood zijn soms zo in elkaar verstrengeld dat geen mens in staat is om deze knoop te ontwaren. Zo zien we het gebeuren op zovele plaatsen in onze wereld,

zo gebeurt het aan mensen, aan zij die ons dierbaar zijn.

Toewijding en inzet kenmerkten het leven van zr. Marie Claire. Zo leerde zij het thuis als kind in de bakkerij. Later studeerde zij voor kinderverzorgster in Bassevelde en nadien voor verpleegster in Oudenaarde. Zij doorliep vele afdelingen en consultatiediensten in het ziekenhuis, zorgend voor mensen in al hun kwetsbaarheid.

Zo bouwde zr. Marie Claire aan een netwerk van dienstbaarheid, waarin haar medezusters en haar familie een bijzondere plaats hadden, maar ook individuele mensen voor wie zij zorgde. Haar innerlijke bewogenheid bracht haar telkens weer in beweging – tot bij haar oudere zus Alice, tot bij concrete mensen die wisten dat ze op haar konden rekenen. Zij deed voor hen niet alleen boodschappen, met wie zij was, was zij voor hen een ‘boodschapper van hoop en vertrouwen’.

Al hoorden we in beide lezingen de klacht van mensen, zo ontredderd en ontmoedigd als ze zijn, zij zijn het eveneens die ons helpen om eruit op te staan. Zowel de schrijver van de Klaagliederen als Marta, beiden keren zij terug naar de wortels van hun bestaan, naar wat verborgen leeft in hun gemoed om er kracht uit te putten zodat ze kunnen doorstaan wat hen overkomt.

Na vele verzen van geweeklaag klinken ineens woorden vol geloof : de Heer is genadig. Zijn ontferming kent

geen grenzen. Hij is mijn enig bezit, al mijn hoop is op hem gevestigd. En dan die troostende woorden : ‘Goed is de Heer voor wie hem zoekt en alles van hem verwacht’.

Dit geloof heeft zr. Marie Claire gedragen tijdens de maanden van haar ziek-zijn. Haar rozenkrans lag nooit ver weg. Zij had hem in de hand op het ogenblik van de ziekenzalving. Zij heeft haar Heer gezocht – een leven lang – zij heeft zich aan Hem toegewijd – op deze dag – 13 augustus, nu 61 jaar geleden. Zij heeft voor Hem geleefd – werkend en biddend, te midden van haar medezusters.

Wanneer Jezus voor Marta belijdt dat Hij de verrijzenis en het leven is en dat wie in Hem gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft, dan vraagt Hij haar : ‘Gelooft gij dit?’.

Geloven wij dat liefde sterker is dan de dood, dat echte liefde niet ophoudt wanneer iemand sterft ? Geloven wij dat Jezus’ opstanding ons perspectief biedt ? Geloven wij dat zr. Marie Claire en allen die haar zijn voorgegaan nu zijn thuis gekomen bij onze God en Vader ?

Geloof is broos en kwetsbaar. Soms glijdt het als zand doorheen onze vingers. Daarom ligt het zo dicht bij de hoop en ‘hoop doet leven’ : vandaag, morgen en tot in de eeuwigheid.

Beste familie, beste Monique, in slechts enkele weken verloor je twee zussen : Alice en Marie Claire. Zij zullen

u allen nabij blijven met hun zorg en hun gebed. De intimiteit van beminnen en bemind worden zal blijven, de vele goede herinneringen : laten wij ze koesteren, in dankbaarheid om wie zr. Marie Claire was en is.